

শোভন ভট্টাচার্য এপিটাফ

অথচ দুরহ এক কেৱানিৰ ছেলে আমি আজ।
গত রাত্ৰি বারোটা আন্দাজ
যখন আগেৰ জন্ম, জ্যোৎস্না খাঁ খাঁ কৰে
সাপুড়েৰ বাঁশি হয়ে কত লাট খেয়েছি প্ৰান্তৱে।

ৱাত্ৰি আজও খুব গাঢ় হলে,
আবাৰ জন্মেৰ মতো, অন্যত্ৰ কোথাও যাৰ চলে।

যোলোটা রঙেৱ-অৰ্থ
আমাৰ ঘুমেৰ শুন্য-চৱাচৰ টপকে চলে যাবে।

আৱ এই শৱীৱটুকু পাৰে
প্ৰচন্ড জেলেপাড়াৰ গৱিব জেলেৱা;

ভোৱ, আবছা পৱকাল, পাতা ও পুকুৱ দিয়ে ঘেৱা।

শিল্পী

আমাদেৱ শিল্প ছিল গড়াপেটা— নিজেৰ গড়ন
গড়ে-পিটে নিজেকেই মূৰ্তিমান উন্নাসিত কৰো।

হেমৰম, অবোধ শিল্পী, সময়েৱ তুমি কিছু পৱে
এসেছ এ-সময়েৱ কলকাতা শহৱে।

ছেনি হাতে, বগলে হাতুড়ি।

আমি আৱ অনিৰ্বাণ অথবা সুহৃদ
ফেৱাৰ সাহস নিয়ে যেই মাত্ৰ কয়েক পা বাড়াই
দেখি তুমি মূৰ্তিবৎ খাড়া।

ভৱসা ছাড়া বলো কেন এলে এতদুৱ ?
যামকিঙ্কৰেৰ স্বপ্ন, নাকি কোনো টোচেম প্ৰভুৱ ?

অথগু পাথৱ তবু স্বার্থ ফেলে কে তোমায় দেবে ?

হেমৰম, অবোধ শিল্পী, নিজেকেই গড়ে-পিটে নেবে ?